

Papež in njegova plača

Papež upravlja z več tisoč milijardami evrov, revščina in lakota na svetu pa sta vse večji.

stran 2

Biblija dela človeka agresivnega!

Psihologi z michigenske univerze so dokazali, da branje brutalnih tekstov iz biblije izrecno izziva agresije.

stran 3

Po sledeh žrtev cerkve

Za papeža Benedikta XVI. je bila inkvizicijska napredek! Škandal, o katerem se v javnosti ne sme več molčati.

stran 4

Razmisli in sodeluj

Časopis za ljudi, ki iščejo resnico

<http://razmisli.blog.siol.net>, www.zrtve-cerkve.org

brezplačno

št. 4 - avgust 2008 - letnik 2

Predlog za prepoved delovanja katoliške cerkve

Nekateri trdijo, da raste nestrpnost do katoliške cerkve (v nadaljevanju tudi cerkev). Ne glede na to, ali je to res ali ne, pa je dejstvo, da je ravno ta cerkev tista, ki je naredila in še dela ogromno škode ljudem. S svojim delovanjem je namreč povzročila desetine milijonov mrtvih oz. mučenih, pri čemer je bila podlaga tega njen temeljni spis - biblija. Ta vsekakor vsebuje nekatera visoka etična načela, npr. Deset zapovedi ali Jezusov Govor na gori, vendar pa je velik del te knjige skrajno negativen. V njej je namreč zaslediti nasilje, izjemno okrutnost, navodila za ubijanje, maščevalnost, mučenje, sovraštvo in preganjanje drugače mislečih in vernih, množično pobijanje žensk, otrok in starcev, poveljevanje vojne, surovost do žensk in otrok, posilstva, žrtvovanje živali, pozive na morjenje judov in drugih...

Biblija, ki je bila v preteklosti podlaga za nasilje, velja v celoti tudi danes. Že v sami bibliji piše: »Vso besedo, ki vam jo zapovedujem, vestno izpolnjujte; ničesar ji ne dodajaj in ničesar ji ne odzvajaj!« (5 Mz 31,1) Cerkev ohranja v veljavi krvavo staro zavezo, vsi katoliki so se dolžni po njej ravnati v vsakdanjem življenju. Npr. »Kdor udari svojega očeta ali mater, naj bo kaznovan s smrtjo.« (2 Mz 21,15) velja še danes in je pravilo ravnanja katolikov. Ti so celo dolžni, da ne sledijo predpisom državnih oblasti, če ti nasprotujejo naukom evangelija. Cerkev se ni odrekla svojemu nasilnemu nauku, saj je tudi sedaj veliko dogodkov, ki to potrjujejo (krst dojenčkov, nezmožnost celovitega izstopa iz cerkve, prekletstva, sis-

Katoliški nauk temelji na bibliji, ki vsebuje številne okrutne predpise in pozive k morjenju. V celotni svetovni zgodovini ni dela, ki bi bolj zaničevalo človeka in druga živa bitja. Da je to delo še vedno v »prometu«, je po svoje neverjetno.

temske grožnje, sovraštvo do žensk, judov, ...). Nasilen biblijski nauk je tudi podlaga za delovanje ter je v nasprotju z ustavo in mednarodnimi akti ter spodbuja k sovraštvu, krši pravice, ... Zato je potrebno delovanje takšne organizacije prepovedati in to vse dotlej, dokler se ne odreče svojemu krvavemu nauku in nasilnim delom biblije. Zato smo v društvu s pomočjo odvetnika pripravili predlog za prepoved delovanja katoliške cerkve in ga posredovali tako Uradu Vlade Republike Slovenije za verske skupnosti kot tudi Okrožnemu državnemu tožilstvu v Ljubljani z namenom, da poskrbita, da bo na sodišče vložena tožba za prepoved delovanja katoliške cerkve.

Pravna podlaga za takšno prepoved obstaja v 12. členu Zakona o verski svobodi, po katerem mora upravno sodišče, na predlog

državnega tožilca, prepovedati delovanje cerkve, ki s svojim delovanjem huje krši ustavo, spodbuja k neenakopravnosti, k nasilju ali vojni ali razpihuje sovraštvo oziroma nestrpnost ali preganjanje oz. njen namen, cilji ali način izvajanja verskega nauka, verskega poslanstva, verskih obredov ali druga dejavnost temelji na nasilju oziroma uporablja nasilna sredstva, ogroža življenje ali zdravje ali ogroža druge pravice in svoboščine pripadnikov cerkve oziroma druge verske skupnosti ali drugih oseb na način, s katerim hudo krmi človekovo dostojanstvo.

V nadaljevanju objavljamo predlog, ki smo ga posredovali Uradu Vlade RS za verske skupnosti (vsebinsko enak je bil poslan tudi na državno tožilstvo). Gre za skrajšano verzijo, celoten tekst pa je dostopen na spletni strani društva www.zrtve-cerkve.org. Sicer pa je urad odgovoril, da gre za zelo zahtevno zadevo in prvi tovrstni primer in da bo zato potreboval za ustrezno ukrepanje več časa, vsebinsko pa naj bi odgovoril do konca meseca avgusta 2008.

Ali lahko katoliška osnovna šola izpolnjuje cilje izobraževanja po slovenskih predpisih?

V šolskem letu 2008/2009 bo v Sloveniji začela s poukom prva katoliška osnovna šola. Gre za zasebno šolo Alojzija Šuštarja, ki bo imela javno veljaven izobraževalni program, saj ga je potrdil strokovni svet za splošno izobraževanje pri ministrstvu za šolstvo in šport.

Osnovne šole v Sloveniji, ne glede na to, ali so javne ali zasebne, laične ali verske, morajo zagotavljati izpolnjevanje ciljev vzgoje in izobraževanja, ki jih določajo slovenski predpisi, tako ustava kot zakon o organizaciji in financiranju vzgoje in izobraževanja in zakon o osnovni šoli. Predpisi med omenjene cilje štejejo npr. spodbujanje skladnega telesnega, moralnega, duhovnega razvoja posameznika, vzgajanje za civilizacijske vrednote, spoštovanje in sodelovanje, sprejemanje drugačnosti in medsebojne strpnosti ter spoštovanje človekovih pravic in temeljnih svoboščin. Katoliška osnovna šola temelji na nauku katoliške

cerkve. Vprašanje je ali lahko osnovna šola, ki temeljni na katoliškem nauku, zagotovi izpolnjevanje omenjenih ciljev? Glavni vir katoliškega nauka je biblija. Ta poleg nekaterih zelo pozitivnih načel, npr. deset Božjih zapovedi in Jezusovega govora na gori, vsebuje mnogo nasilja, vključno z ubijanjem ljudi. Vsebuje namreč sovraštvo do drugače mislečih, mučenja, posilstva, množično pobijanje žensk, otrok in starcev, genocid, grozljive metode ubijanja in podobno. V celotni svetovni zgodovini ni dela, ki bi bolj zaničevalo človeka in druga živa bitja. Nasilna biblijska ideologija je odgovorna za krvavo cerkveno zgodovino, ki šteje desetine milijard ubitih in mučenih živih bitij, od tega desetine, mogoče celo stotine, milijonov ljudi. Mnogi menijo, da surovi deli biblije niso več veljavni. Vendar temu ni tako, saj katoliška cerkev smatra biblijo kot božjo besedo, ki velja tudi danes. Vsi katoliki so po zakoniku cerkvenega prava dolžni biblijska navodila izpolnjevati, tako npr. tudi »Kdor udari svojega očeta ali mater, naj bo kaznovan s smrtjo.« (2 Mz 21,15). Katoliki so torej dolžni, seveda po nauku KC, ubiti tistega, ki udari svoje starše. In to leta 2008. In navodil, da je potrebno usmrtiti ljudi, ki zagrešijo moralne prekrške, je v bibliji zelo veliko. Zaradi svoje surovosti je biblija, na kateri temelji katoliški nauk in ki bo tudi temelj katoliške osnovne šole, knjiga, ki ogroža mladino, saj drastično oporeka vzgojnemu ciljem pluralistične sodobne družbe. Biblija posurovlja, spodbuja k nasilju in zločinom, saj podpihuje sovraštvo do drugovercev oz. drugače mislečih, krši človekovo dostojanstvo, ki je vir človekovih pravic in podobno. Nihče ne ve točno, kako surova biblijska navodila vplivajo na otroke in mladostnike oz. odgovorne v družbi. Po besedah ravnateljice omenjene osnovne šole bodo med drugim v obravnavani šoli otroci brali in razlagali tudi zgodbe iz biblije. Prav tako bosta obvezna predmeta spoznavanje vere in vera in kultura, ki sta zasnovani profesionalno in tako temeljita na bibliji. Katoliška osnovna šola s prej opisanim naukom

ne more zadostiti ciljem vzgoje in izobraževanja, ki jih določajo slov. predpisi. Kako naj npr. zagotovi optimalen razvoj posameznika ne glede na spol ali veroizpoved, kar je tudi cilj šolskega izobraževanja, če katoliški nauk, čemur mora katoliška šola slediti, uči, da so ženske drugorazredne osebe in niso enakopravne moškimi ter da je potrebno odstraniti vse, kar ni katoliško. Kako naj katoliška osnovna šola vzgaja za spoštovanje človekovih pravic, če ljudem ne priznava pravice do življenja, saj predpisuje smrtno kazen za mnoge moralne prekrške, npr. »Kdor preklinja svojega očeta ali mater, naj bo kaznovan s smrtjo (2 MZ 21,17), kar je tudi v direktnem nasprotju s slovensko ustavo, ki ne pozna smrtnih kazni in določa nedotakljivost človekovega življenja. Kako lahko vzgaja za spoštovanje človekovih pravic, če katoliška cerkev, čemur mora njena šola slediti, zahteva od staršev, da krstijo novorojenčka, s čimer otroku odvzamejo ustavno garantirano svobodo verske opredelitve. Kako lahko katoliška osnovna šola razvija zavest o državnih

Kako naj katoliška osnovna šola vzgaja za spoštovanje človekovih pravic, če med drugim uči, da je potrebno odstraniti vse, kar ni katoliško? To je namreč nauk RKC, ki temelji na krvavi bibliji.

pripadnosti, če katoliška cerkev, čemur mora njena šola slediti, uči, da je potrebno boga bolj poslušati kot ljudi in da mora katolik zavrniti slovenske zakone, če ti nasprotujejo evangelijem. Katoliška osnovna šola je po katoliškem nauku dolžna razvijati zavest o pripadnosti cerkvi, ki je tuja pravna oseba in ne republiki Sloveniji.

Bankrot zaupanja v katoliško cerkev

Po preliminarnih podatkih DURS-a (26.5.2008) se je med 20 največjimi prejemniki dela dohodnine za donacije znašlo tudi nekaj cerkvenih organizacij. Slovenskemu karitasu je donacije namenilo 9448 ljudi, nadškofiji Ljubljana 2668 in škofiji Koper 1748. Čeprav bi mnogi menili, da je to za cerkev uspeh, saj je npr. slovenski karitas na prvem mestu prejemnikov, nadškofija Ljubljana na sedmem in škofija Koper na sedemnajstem mestu, pa število donatorjev kaže na to, da je katoliški cerkvi namenilo svojo donacijo izjemno malo njenih članov. Po cerkvenih podatkih je okoli 80% Slovencev katolikov, zato bi pričakovali, da bo cerkev dobila bistveno več donacij. Na področju verskih skupnosti je bilo samo okoli 20.000 donacij, kar pomeni, da je velika večina katolikov ignorirala svojo cerkev. Očitno ji ne zaupajo več ali pa menijo, da si njihovega denarja ne zasluži. Kaj bo sedaj naredila cerkev? Bo svoje člane kaznovala, saj so ti po kanonskem pravu dolžni vzdrževati svojo cerkev? Jih bo tožila na cerkvenem sodišču, ker ji niso dali preživnine? Jih bo preklela in poslala v pekel?

Več o omenjeni problematiki si je mogoče prebrati v *Pobudi, da se preveri, ali katoliška zasebna osnovna šola Alojzija Šuštarja lahko zagotavlja izpolnjevanje ciljev vzgoje in izobraževanja, ki jih določajo slovenski predpisi, ki jo je društvo poslalo na ministrstvo za šolstvo in šport. Pobuda se nahaja na spletni strani društva www.zrtve-cerkve.org.*

Iz državnega proračuna za evangelizacijo Slovenije

Papež Benedikt XVI. je pred kratkim označil vernikom, da je pokristjanjevanje drugih in drugačnih neodtujljiva pravica in dolžnost katoliške cerkve in da je evangelizacija glavna naloga cerkve, pri čemer je kot glavne nevarnosti, proti katerim se morajo katoliki neusmiljeno boriti, označil materializem, relativizem in laicizem. V boju proti temu zlu katolik, tako papež, ne sme nikoli popuščati ali sklepati kompromisov. S temi besedami je sedanjí papež potrdil katoliško »vojno« proti nekatoliškemu. V tej katoliški vojni proti nekatolikom sodeluje tudi slovenska država. Čeprav je po 7. členu ustave država ločena od verskih skupnosti, se je postavila na stran katoliške cerkve, saj iz državnega proračuna, s sredstvi vseh državljanov financira plače nekaterih teologov, tudi katoliških duhovnikov, ki delujejo v okviru cerkvene teološke fakultete. Ta fakulteta, ki je protiustavno del ljubljanske univerze, saj gre za čisto cerkveno organizacijo, ki ne more biti del države je ena izmed glavnih postojank evangelizacije Slovenije. Na tej fakulteti delujejo tudi nekateri duhovniki, ki

spadajo v »prvo bojno linijo« cerkve pri evangelizaciji Slovenije, torej v borbi proti vsemu, kar v Sloveniji ni katoliško. Dr. Ivan Štuhec, ki je v letu 2006 in 2007 skupno prejel iz državnega proračuna, torej od prebivalcev Slovenije okoli 80.000 EUR, je izjavil, da judi danes delajo velike neumnosti in so vredni marsikatero obsodbe (Večer, 11.2.2008). Ta izjava pomeni v kontekstu cerkvenega preganjanja judov antisemitsko provokacijo. Prejemki nekaterih teologov in duhovnikov na teološki fakulteti v letu 2006 in 2007:

zap. št.	ime in priimek	prejemki v letu 2006	prejemki v letu 2007	skupaj (v EUR)
1.	Juhant Janez	41.622,75	48.937,14	90.559,89
2.	Kolar Bogdan	42.535,89	45.806,53	88.342,42
3.	Košir Borut	32.045,74	37.998,02	70.043,76
4.	Krašovec Jože	40.192,06	40.724,36	80.916,42
5.	Ocvirk Drago Karl	26.653,03	37.730,14	64.383,17
6.	Štuhec Janez	42.490,37	35.794,12	78.284,49
7.	Turnšek Marjan	28.014,85	15.093,24	43.108,09

Vir: Univerza v Ljubljani, Teološka fakulteta

Omenjeni duhovniki, ki so tudi učitelji na teološki fakulteti, sploh ne priznavajo slovenskega pravnega reda, če je ta v nasprotju z evangeliji. Čeprav so plačani iz državnega proračuna, Slovenije kot države v bistvu ne priznavajo in glede na cerkveni nauk delujejo izključno za interese tuje pravne osebe, kot je to katoliška cerkev. Po cerkvenem nauku so dolžni duhovniki katoliško vero širiti tudi preko teološke fakultete, čeprav je ta del javne oz. državne univerze, ki mora biti ločena od cerkve. Da to slovenska država dopušča, je skrajno nerazumno. Ali je republika Slovenija hlapec katoliške cerkve? Zato je nujno, da država teološko fakulteto takoj izloči iz univerze v Ljubljani.

Nesprejemljivo je, da republika Slovenija plačuje tiste katolike, ki so v okviru evangelizacije proti nekatoliškim slovenskim državljanom ali tistim, ki ne spadajo v katoliško sliko družbe. Na žalost pa država financira rekatolizacijo Slovenije tudi na drugih področjih (kurati, spomeniki, karitativna dejavnost cerkve, ...). Država se je zelo odkrito

postavila na stran katoliške cerkve, ki je, kar ni pozabiti, tuja pravna oseba in to z ideologijo, ki zelo nasprotuje demokraciji in človekovim pravicam.

Država dopušča agitacijo in politično dejavnost tuje pravne osebe - katoliške cerkve oz. Vatikana, kar pomeni, da dopušča vmešavanje tuje države v svoje notranje zadeve. To je enako, kot da bi npr. Avstrija v Sloveniji preko svojih ministrstev agitirala med ljudmi za neko določeno avstrijsko zadevo. To je nesprejemljivo in protiustavno.

Več o problematiki teološke fakultete si je mogoče prebrati v *Pobudi za pripravo sprememb zakona o visokošolskem izobraževanju in odloka o preoblikovanju univerze v Ljubljani* na naši spletni strani www.zrtve-cerkve.org.

»Ne obstaja noben inteligenten, noben moralen, noben humani razlog za obstanek v cerkvi.«

Katoliški teolog izstopil iz cerkve

Dr. Eugen Drewermann je v neki pogovorni oddaji povedal, da je poleti 2005 izstopil iz cerkve. Njegov izstop je trenutno najbolj odmeven dokaz za to, da je treba katoliško cerkev zapustiti, ker je z njo resnično nekaj narobe.

Sto tisoči bodo sledili

Ko sem sam kot profesor teologije 20. stoletja leta 1972 izstopil iz cerkve, je posledično, ob izdaji moje knjige *Gospodje in hlapci cerkve*, iz nje izstopilo na tisoče ljudi. Verjetno pa bodo zaradi popularnosti Drewermann deset tisoči, da sto tisoči zapustili cerkev. Dolga leta so zaradi Drewermann, ki jim je bil vzor, ostali v cerkvi. Sedaj pa bodo njegovemu koraku sledili in to cerkev zapustili. Poslednji simbol možnosti svobode v cerkvi je odstopil in bo nov prepričljiv simbol, da se svoboda lahko realizira samo zunaj cerkve.

prof. Hubertus Mynarek,
vir: Mahmmal – Aktuell št. 1/2006

Izstop iz cerkve priporoča celo biblija. Namreč iz Janezove apokalipse so katoliško - luteranski teološki cenzorji pozabili izbrisati naslednji nasvet: »Pojdi iz nje, ljudstvo moje, da ne boš soudeleženo pri njenih grehah in da te ne zadenejo njene nadloge.« (Razodetje 18,4)

Kakšne so vaše izkušnje z izstopom iz cerkve?

Drage bralke, dragi bralci!

Sporočite nam vaše izkušnje z izstopom iz cerkve. Ali ste imeli kakšne težave pri tem? Ali vam je župnik dejal, da ste z izstopom prekleti oz. izobčeni, da boste pristali v večnem peklu? Ali vam dolgo časa sploh ni izdal potrdila o izstopu? Ali pa ste morda imeli zelo pozitivno izkušnjo pri izstopu? Na vašo željo lahko pismo objavimo v naslednji številki časopisa Razmisli.

Pišite nam na naslov fiser.maja@gmail.com ali pokličite na tel. 040 749 126.

Izstopno izjavo najdete na strani http://www.zrtve-cerkve.org/izstopna_izjava_kc.htm. Pri izstopu vam lahko pomaga tudi odvetnik Vladko Began, pravni zastopnik društva.

Kaj stoji za karitasom?

V maju 2008 se je na Bledu odvijala regionalna konferenca Caritas Europa pod geslom: »Od izključenosti do enakosti v Evropi«. Konferenca, ki jo je vodila slovenska karitas, se je udeležilo več kot 100 predstavnikov različnih organizacij karitasa, udeležence pa je pozdravil tudi podpredsednik slovenske vlade. Karitas naj bi pomagal ljudem v stiski in revščini. Tako se vsaj predstavlja. Vendar ali je res tako?

Karitas je organizacija, ki jo je ustanovila katoliška cerkev. Zato je ta organizacija dolžna uresničevati naloge te cerkve. Glavna cerkvena naloga, in tako tudi naloga vsakega katolika kot tudi vseh katoliških organizacij, je po besedah papeža Benedikta XVI., ki jih je nedaleč nazaj oznanil v Savoni, pokristjanjevanje oz. evangelizacija. To velja torej tudi za karitas. Ta mora tako vedno in vsepovsod skrbeti za pokristjanjevanje oz. evangelizacijo družbe. To nalogo ima tudi karitas v Sloveniji. Čeprav karitas dejansko pomaga nekaterim, ki so v stiski oz. revščini, pa je to očitno vse v kontekstu pokristjanjevanja in evangelizacije družbe v Sloveniji. Ali ni torej pomoč revnim samo krinka za širjenje katoliške vere? Ali je pomoč karitasa iskrena? Ali ne gre samo za pridobivanje novih cerkvenih članov?

Karitas ima veliko premoženje. Samo v Nemčiji je to premoženje po podatkih iz leta 1995 znašalo neverjetnih 65 milijard EUR (slovenski državni proračun je okoli 10 milijard EUR). Med financerji karitasa najdemo najrazličnejše osebe, v Sloveniji celo ministrstva in občine. Ker so med financerji karitasa tudi državne institucije in mnoge necerkvene organizacije oz. posamezniki, se postavi vprašanje, s čigavim denarjem katoliška cerkev pomaga revnim? S svojim ali tujim? Verjetno bolj ali manj s tujim. Namesto, da bi za pomoč uporabila samo svoja sredstva, saj jih ima ogromno, je namreč neizmerno bogata (njeno premoženje naj bi bilo vredno več kot 2000 milijard dolarjev, v Sloveniji pa mogoče že milijardo dolarjev ali več), »prosjaki« pri drugih za sredstva za reveže. Sam si neizmerno bogat, revežem pa pomaga s tujim denarjem, pri čemer je ta pomoč v bistvu samo sredstvo za širjenje svoje vere, pa še daš jim samo drobtinice! Zelo spretno. Ali ne gre v tem prime-

ru za neverjetno dvoličnost? Pomoč, ki jo dajejo darovalci v dobri veri, da cerkev iskreno pomaga pomoči potrebnim, gre v bistvu za evangelizacijo družbe. Med financerji slov. karitasa najdemo celo državne institucije. Nerazumljivo je, da te financirajo karitas, saj velja ustavno načelo ločitve države in verskih skupnosti. Tako tudi država financira širjenje katoliške vere. Vsi davkopllačevalci, ne glede na versko pripadnost, posredno financirajo pokristjanjevanje Slovenije. Republika Slovenija služi svetemu sedežu pri evangelizaciji Slovenije, pa čeprav so npr. evangeliji, predvsem stara zaveza, v mnogih delih v nasprotju z ustavo, saj je v njih mnogo hude nemorale, nasilja, sovraštva do drugače mislečih, mučenj, posilstev, množičnega pobijanja žensk, otrok in starcev, grozljivih metod ubijanja in podobno. Ali politiki delajo to iz naivnosti ali namerno? Vsi krvavi deli biblije, ki nasprotujejo človekovim pravicam, so še sedaj veljavni in so napolnili za delovanje katolikov. Ti so po cerkvenem nauku dolžni zavriniti celo ustavo, če nasprotuje evangelijem. In po katoliškem nauku so mnogi moralni prekrški še sedaj kaznovani s smrtjo – to pa je v nasprotju z ustavo, ki ne pozna smrtnih kazni.

Ali lahko torej karitas pomaga izključenim k enakosti, kot je bilo geslo regionalne konference? Glede na cerkveni nauk, ki ga mora karitas uresničevati, je to zelo vprašljivo, še posebej zaradi tega, ker so mnogi izključeni oz. revni ravno zaradi cerkvene ideologije, ki podpira delitev na revne in bogate. Uveljavitev pravične družbe ni naloga cerkve, piše v cerkvenem dokumentu *Odgovorni za življenje in prihodnost Slovenije*. Če cerkev nima naloge uveljavitve pravične družbe, potem se očitno zavzema za pravični družbi nasprotno družbo, to je krivično.

Papež in njegova plača

Ko izvoljeni kardinal postane papež, izgubi plačo. Papež ne dobi niti centa, nima pa niti bančnega računa. Ali je papež revež? Po cerkvenem pravu je papež vrhovni upravitelj in oskrbnik celotnega cerkvenega premoženja, kamor spada vso premoženje, ki pripada vesoljni cerkvi, svetemu sedežu in drugim javno pravnim osebam v cerkvi. Nad tem premoženjem ima tudi vrhovno, polno, neposredno in splošno redno oblast v cerkvi in jo more vedno svobodno izvrševati, zoper njegovo sodbo, odlok ali odločbo ni ne priziva ne pritožbe, izhaja iz Zakonika cerkvenega prava. Pod papeža seveda spada tudi vatikanska banka. Cerkevno premoženje po oceni nekaterih znaša več tisoč milijard evrov. Z vsem

Papež upravlja z več tisoč milijardami evrov, revščina in lakota na svetu pa sta vse večja.

tem upravlja samo en človek. Njegova moč je tako neizmerna. Revščina in lakota na svetu pa še večja. Kdo na svetu upravlja s takšnim premoženjem? George Bush, Janez Janša, Danilo Türk, Bill Gates, Warren Buffet, Steve Jobs, Angela Merkel, ... Vsi ti se lahko skrivajo pred papežem. Kdo je najvplivnejši človek na svetu?

Foto: Mahmmal - Aktuell

Lurd in evri

V medijih smo lahko prebrali, da so na zasebnih bančnih računih upravitelja Marijinega svetišča v Lurdu duhovnika Raymonda Zambellija odkrili 427.000 evrov. Francoska država je že začela s postopkom, sam Zambelli pa je dejal, da gre za darove vernikov v gotovini, ki jih je polagal na svoj račun, saj denarja niso takoj potrebovali. Kakšno je stanje v Sloveniji? Ali duhovniki darove vernikov tudi polagajo na svoje osebne račune? Marsikateri klerik se vozi v prestižnem vozilu. Pa župniki sploh nimajo plač, kot to trdi cerkev. Znano tudi je, da katoliška cerkev ni davčni zavezanec za plačilo davka od dediščin in da-

ril, saj je izvzeta iz zakona o davku na dediščine in darila. Fizične osebe, društva, ustanove in mnogi drugi so davčni zavezanci, katoliška cerkev pa ne. Kakšen neustaven privilegij! Očitno je, da država dela v korist Vatikana in v škodo ljudstva. Namesto da bi država obdavčila cerkvene dediščine in darila in pobrani davki uporabila v javno dobro, raje pusti ta denar cerkvi in tako povečuje neizmerno cerkveno premoženje. Lakota in revščina pa se povečujeta.

Kako cerkve opravičujejo genocid

Upor Hererov in misijonarstvo – tisoči umrli od žeje v puščavi

12. januar 2004 je bil za malo pleme Hereros v jugozahodni afriški državi Namibiji težek dan, istočasno pa poln upanja. Težek zato, ker so se na isti dan pred natanko sto leti, leta 1904, Hererosi uprli nemški kolonialni oblasti, nato pa so bili žrtve genocida na nepopisno grozoten način.

Poln upanja je bil ta dan tudi zato, ker plemenski poglavarji od nemške vlade, kot naslednice nemškega cesarstva, pričakujejo opravičilo in odškodnino v milijardnem znesku za zločine, ki so bili storjeni v imenu nemškega cesarstva s strani nemške kolonialne armade in so v ta namen sprožili tožbo pri ameriškem Zveznem sodišču. K temu dejanju so jih vzpodbudile odškodninske tožbe prisilnih delavcev v nemški industriji v času nacističnega režima.

Zadušitev upora ljudstva Hereros: predgra za holokavst

Na to temno poglavje nemške zgodovine je postala javnost pozorna preko medijev. To je poglavje, ki je bilo doslej poznano le zgodovinarjem – specialistom za kolonialno zgodovino, ki je ni mogoče najti v nobenem šolskem učbeniku. Sledi so samo grobovi nemških kolonialnih vojakov, toda nobenih grobov pobitih Hererov, ki jih kažejo radovednim turistom v Namibiji. To je poglavje, na katerega so nemško javnost opozorili mediji. Nemška javnost je z začudenjem spoznala dejstvo, da se je pred velikim holokavstom nad judi zgodila predigra, namreč genocid nad malim primitivnim ljudstvom v nekdanjem zaščitenem območju nemške jugozahodne Afrike in to v strašljivi dimenziji: Od 70.000 Hererov, moških, žensk in otrok, so jih 65.000 pobile nemške kolonialne čete. Preostale, večinoma ženske in otroke so pregnali v puščavo, vodne izvire pa onesposobili. Pomrli so od lakote in žeje. Mnoge so zaprli v koncentracijska taborišča, nekatere so zlorabili za medicinske poizkuse, podobno kot kasneje v nacističnih koncentracijskih taboriščih. Plemenska kultura in socialna organiziranost je bila sistematično uničena. Pod strogim nadzorom so preživele preselili v rezervate, da bi iz njih naredili civilizirane ljudi in jih odvadili »ošabnosti do belcev«. In danes? Tragični položaj Hererov po genocidu se še do danes ni kaj dosti spremenil. Še danes imajo belci, med njimi mnogo Nemcev, največje farme in goveje črede, medtem ko ljudstvo Hererov živi v bridki revščini, v primitivnih kočah, brez elektrike, brez tekoče vode, brez šol, brez zdravnikov, stopnjuje se število odvisnikov od alkohola, vedno več jih je okuženih z virusom HIV. Še vedno je večina od njih brezposelna. Mnogi morajo kot pečni delovna sila delati na farmah belcev. Dolgo časa jim je bilo prepovedano imeti svojo zemljo in govedo. Tudi zaničevalni odnos belih veleposestnikov do črnih prebivalcev se ni kaj dosti spremenil.

Krščanski misijonarji sokrivi nasilja

Kaj je bil vzrok vstaje? Zakaj so šli ravno krščansko prevzgojeni domorodci z nasiljem nad krščanske kolonialne gospodarje, če pa so jim ti prinesli samo blagoslov civilizacije, kulturo, vzgojo in red, biblijo ter še mnogo drugega? Resnica je drugačna: Leta 1884 je nemško cesarstvo jugozahodno Afriko proglasilo za zaščiten območje in vso zemljo z živino vred so si prilastili nemški priseljenci, ne oziraje se na lastniške pravice Hererov, brez pravnih pogojev ali nakupov, torej so jih enostavno oropali. Nekoč svobodno in miroljubno pastirsko ljudstvo, ki je živelo po pradavni, tradicionalni socialni ureditvi – zemlja in živina je bila skupna lastnina – so jih prisilili v tlačansko delo na nemških farmah. Podjarnjeni so se iz obupa odločali za nasilje, čemur je nato sledilo protinasilje, za kolonialne sile najbolj enostavna rešitev za take probleme. Danes na to gledamo z začudenjem, saj v cesarstvu skoraj ni bilo kritike na račun zločinske kolonialne gospode. Še najbolj glasno so takšno cesarsko politiko zavračali socialni demokrati. Nobene kritične besede pa ni bilo slišati od krščanskih cerkva, molčali so tudi misijonarji, ki so prebivali na zaščitenih območjih. To je šokantna zgodovinska resnica. Glasniki evangelija, misijonarji, se taki nasilni politiki kolonialnih oblasti niso uprli, ravno nasprotno: to politiko so podpirali, ker so od tega imeli korist. Sodelovali so celo pri pokolih.

Nobene razlike med misijonarji in oblastniškimi kolonialisti

Mediji v Nemčiji bi se morali vprašati, zakaj ob obletnici vstaje Hererov niso nič poročali o sodelovanju katoliške cerkve in njihovih misijonarjev pri zločinu nad ljudstvom v jugozahodni Afriki. Zakaj cerkvi prijazna zgodovinska zakriva zlaganost in usodno vlogo, ki jo je imela cerkev v kolonializmu, ne samo v Afriki, temveč po vsem svetu? Gert Paczensky, ustanovitelj oddaje Panorama je leta 1994 opravil raziskovalno delo in izdal knjigo Drag blagoslov – krščanski misijoni in kolonializem. Kaj so zagrešili v imenu Kristusa? Zelo nenavadno je, da se te knjige ne da nikjer več najti. Že v svojem uvodu je

Paczensky z jasno besedo razbil tradicionalno sliko »dobrih podeljevalcev blagoslovov, o skrbnih in usmiljenih delih krščanskih misijonarjev.« Krščanski možje in žene so bili usodno vpleteni v kolonializem. Imenovali so jih misijonarji. Paczensky strokovno, podrobno in natančno razkrinka, kako so se krščanski misijonarji Katoliške-Renske misijonarske družbe s sedežem v Barmnu že leta 1824 naselili skupaj z burškimi naseljenci v Namaški deželi. (Belci so jih imenovali Hotentoti.) S Hereri so bili stalno v plemenskih vojnah. Namesto, da bi izvrševali svojo misijonarsko nalogo, razširjali nauk o ljubezni do bližnjega in predvsem sami tako živeli, so se renki misijonarji šli trgovine z domorodci in jim prodajali zelo iskano evropsko orožje. Tako so popolnoma sledili prekanjeni politiki evropskih kolonialnih oblasti, ki so ščuvali plemena eno proti drugemu in jih vpletali v medsebojne vojne, da nobeno pleme ne bi bilo premočno in predvsem, da bi vsak poizkus formiranja skupne afriške države že v osnovi preprečili. Z rasizmom okuženi kolonialni gospodarji 19. stoletja in misijonarji so rasno manj vrednim ljudstvom Afrike zanikali sposobnost, da bi se organizirali po vzoru evropskih držav. Tako so se nemški krščanski misijonarji prerodili v uspešne pionirje in agente nemškega kolonialnega »patronata«. Za varnost naseljenecv in tudi misijonarjev so ustanovili »zaščitne oddelke«. Z nekaterimi plemenskimi poglavarji so sklenili pogodbe o zaščiti. Različna plemena so razdelili v zaščiten območja, kar je v resnici pomenilo odvzem ozemlja in razlastitev prebivalcev. Nekateri beli gospodarji so se zavedali, da se s temi ponižujočimi varnostnimi ukrepi rogajo krščanskim vrednotam, kot so: svoboda, enakost in dostojanstvo, ki jih je učil in živel Jezus iz Nazareta. Domorodce so obravnavali, tako se je izrazil rasistični učitelj grof Gabineau, kot ljudi »bližje živalim«, ki jih je treba udomačiti in vzgajati. Za zelo slabo obveščeno nemško prebivalstvo v domovini pa je veljala ta zaščitna politika kot zelo moralni kolonializem. Nihče se tudi ni zgražal nad tem, da so se misijonarji angažirali kot oblastizeljni kolonisti, saj so na sebe gledali kot na aktivno orodje nemške kolonialne politike. Paczensky citira nemškega misijonarskega inšpektorja na berlinskem misijonarskem kongresu 1903. leta: »Kot pri nas strah pred zaporom, pred ječo in moriščem ni dovolj za vzdrževanje reda in javne morale, tako tudi tam zunaj, v kolonijah, strah pred bičem iz kože nilskega konja in pred puško mavzerico ni dovolj za vzgojo podložnikov in državljanov.« Kaj se razume pod dobri državljan in podložnik je podkrepil naslednji govornik: »Prispevek misijona za politično priključitev kolonialnih ljudstev k matični domovini je v tem, da skuša podjamrljene pripojiti k njihovi novi gospodarici Germaniji. Svojem prevzgojencem mora vtisniti staro krščansko podložniško zapoved: Vsak je podložjen oblasti, ki ima moč nad njim.«

Misijoni pod vojaškim mečem

Zakaj je potrebno, v osnovi dober nauk krščanske cerkve - svet spreobrniti v usmiljenost in ljubezen do bližnjega - spremeniti v hudobno nasprotje? Odgovor je enostaven. Cilj, ki mu je misijonarstvo krščanske cerkve v kolonijah sledilo, odgovarja vzorcu ustanovitelja državne cerkve cesarja Konstantina v 3. stoletju po Kristusu, da poizkuša z vsemi sredstvi, tudi nasilno, vzpostaviti totalitarno versko oblast nad ljudmi. Tako sta država in cerkev z vso vno hlepeleli za tem, da ljudi spravita pod svojo oblast, da deželo izropajo, domorodce pa prisilijo, da bodo delali za njih. Dovoljeno je bilo, da, celo zapovedano, da misijonarji uporabijo vsa sredstva za vzgojo in podreditve domačinov. V primeru kolonizacije jugozahodne Afrike Paczensky citira znanega teologa iz Namibije: »Misija pod mečem nemške vojske ni bila nič drugega kot zasmehovanje učenja Jezusa Kristusa o nenasilju. Misijonarji so oktroirali domačine, brez upoštevanja obstoječih tradicij in kultur, s cerkvenim naukom, ki je ljudi naredil odvisne, nesamostojne in nezmožne, da kot ljudje živijo po krščanskih zakonih in se svobodno razvijajo.

Misijonarstvo s katastrofalnimi posledicami

V obilici dokumentiranih poročil Paczensky pravi, da je krščanskim misijonarjem, z redkimi izjemami, šlo za prevlado (cerkvenega) krščanstva in iz njega izhajajoče evropske civilizacije, da zaostalim in nerazvitem »poganom« v kolonijah arogantno demonstrirajo svojo oblast. Ne glede na vzgojne metode, ki so jih misijonarji uporabili, so na domorodce, ki so jih vzgajali, v bistvu prenašali le posledice svoje zaostale nekristjanske morale in načina življenja. Nekateri primeri v nemški koloniji kažejo, kako nesmiselno in škodljivo je bilo tako imenovano delo blagoslavljanja misijonarjev. Tako so iz čisto moralnih razlogov zaradi klime skromno oblečene, vendar

na boleznih odporne domorodce, prisilili, da so morali nositi do vratu zapeta oblačila, ki jih v suhi klimi niso imeli kje oprati in so bila vzrok za vsemogoče infekcijske bolezni. Domorodke so hoteli vzgojiti po vzorcih, ki so veljali v Nemčiji: otroci, kuhinja, cerkev. Posledice so bile katastrofalne. Vsa socialna struktura domorodcev se je sesula. Do tedaj je bila ženskam dodeljena vloga dela na polju in pridelava hrane. Moški so bili pristojni za vzrejo živine in lov. Niso mogli nadoknaditi izpada, saj so morali delati na farmah in misijonarskih postajah kot mezdni delavci in - kar je bilo dolgo zamlčano - delati so morali kot sužnji. Na splošno je bila prevzgoja usmerjena na trdo delo kot idealen instrument, da domorodcem v glavo vtepejo krščanstvo, med tem ko so jih naredili za pohlevne hlapce belih gospodarjev. V misijonarskih šolah, na katere so bili Nemci tako ponosni, je veljal nemški učbenik: primitivno znanje branja, pisanja, računanja in biblije. Kot metodo učenja so pridno uporabljali pretepanje. Višje izobrazbe gojencem niso dovolili, saj bi lahko nastala izobražena elita, ki bi se uprla belim gospodarjem in bi njihova nadvlada lahko postala vprašljiva. »Dobrosrčen« misijonski zdravnik je bil pogosto samo reklamator za širjenje vere, kajti s kemičnimi preparati je domorodcem demonstriral čudežne ozdravitve in jih s tem odvrnil od njihovih vračev. V misijonarskih bolnicah so obravnavali v glavnem bolezni, ki so jih prinesli misijonarji in kolonisti s seboj v kolonije. Te so pogosto prerasle v epidemije, ki so pokosile cela plemena domačinov. To je naslednje poglavje zgrešenega misijonskega početja. Ob koncu svoje knjige je avtor za misijonarsko delovanje cerkve v imenu Kristusa prišel do poraznega zaključka: Misijonarji so doprinesli k uničenju starih kultur, kot je razvidno iz primera ljudstva Hereri, ljudi so odtrgali od njihovih korenin, razdvajali ljudstva in cele družine. Podpirali in dovolili so sistem, ki je prinesel milijonom, ne samo v Afriki, ampak v vseh koloniziranih delih zemlje, vojne, lakote, bolezni in bedo. Za nerazvitost v tako imenovanem tretjem svetu nosijo odgovornost misijonarji vseh cerkva, vseh smeri in veroizpovedi. Poprava škode, pa četudi samo finančna, kot to danes zahtevajo Hereri, bi bila za Zvezno republiko Nemčijo, ki se v konkurenci z drugimi kulturami kot zahodna dežela vedno hvali s krščansko dediščino, lep primer pristnega krščanstva.

Vir: Mahmmal – Aktuell, 2/2004

Rezultati raziskave: Biblija dela človeka agresivnega!

Kaj se zgodi, ko testirane osebe berejo odlomke iz biblije? Na primer takšne, ki v imenu Boga govorijo o posilstvih ali o vojnah iz maščevanja, kjer se ne prizanaša niti ženskam niti otrokom? Psihologi z michigenske univerze so napravili poskus na primeru. Testiranci naj bi po vsakokratnem branju tekstov s pritiskom na gumb izzvali zvok. Po jakosti zvoka so raziskovalci zaključili naslednje: branje takšnih tekstov izrecno izziva agresije. »Zdaj je v zraku vprašanje«, komentira Sueddeutsche Zeitung (23.8.07) rahlo posmehljivo, »če ne bi knjige, ki se je leto za letom prodala na milijone, raje opremili z opozorilom na platnicah za mladoltno osebe. Je biblija primer prostovoljne samokontrole? ... Šole, ki jih pesti naraščajoče nasilništvo oboroženih mladostnikov, bodo gotovo razmislile glede nabave svetega spisa.«

Vir: Mahmmal Aktuell, 3/2007

Ali ste vedeli, da:

- je največ kriminala na prebivalca v Vatikanu (Delo, 18.1.2007)
- je izobčen in preklet tisti, ki poškoduje, pokraca ali ukrade katerekoli knjigo, rokopisno ali natisneno, iz vatičanske apostolske knjižnice (7 dni, 1.2.2006)
- je sedem katoliških duhovnikov 4 leta spolno zlorabljalo Rito Milla, Američanko iz Kalifornije (Slovenske novice, 8.12.2007)
- je papež Inocenc III. ukazal, da je potrebno brez usmiljenja sežgati vsakogar, ki skuša oblikovati osebni pogled na Boga, ki je v konfliktu s cerkvenim dogmo
- je bil papež Benedikt XVI. v mladih letih član Hitlerjeve mladine in je pripadal protiletalski bateriji nemškega vojnega letalstva (Luftwaffe)
- je Vatikan, merjeno na kvadratni meter, najbogatejša država na svetu (Več, 22.12.2006)
- v Avstraliji ocenjujejo, da bi tamkajšnja katoliška cerkev kot gospodarska korporacija kotirala med prvimi petimi v državi s premoženjem, vrednim več kot 60 milijard dolarjev in skoraj 10 milijardami dohodkov v letu 2005 (Dnevnik.si, 24.4.2008)

Kako lahko vi pomagate društvu?

Društvo za zaščito ustave in žrtev cerkve je v dveh letih svojega obstoja razprlo široko pajlahčo javnih informacij glede kršenja ustave s strani nekaterih cerkva in njim podrejeni politiki, s poudarkom na največji verski skupnosti pri nas, to je rimskokatoliški cerkvi, in o sedanjem položaju žrtev cerkve. Tako smo medijem, politikom in državnim ustanovam poslali precej javnih pisem ter predlogov za usklajitev nekaterih zakonov z državno ustavo. Imeli smo tiskovne konference, nastopali v elektronskih medijih. Izdali smo tudi brošuro Ženske so žrtve cerkve. Problematika, s katero smo se ukvarjali, sega od pedofilije katoliških duhovnikov, preko prisilnega krsta dojenčkov, izločitve teološke fakultete iz Univerze v Ljubljani, preko problematike udeležbe predstavnikov države pri verskih obredih in sploh ločenosti države od cerkve do deleža, ki ga ima rimskokatoliška cerkev pri grozotnem položaju živali danes in žensk kot žrtev cerkve – tudi še dandanes. Več si lahko preberete na naši spletni strani www.zrtve-cerkve.org. V društvu smo se torej potrudili, da bi javnost opozorili na sedanje žrtve cerkve in z njo povezane politike – in da to ni samo ustava države, ampak tudi otroci, ženske in živali. Z namenom, da bi še bolj izčrpno razgrnili problematiko, pomembno za ohranitev in nadaljnji razvoj demokracije v naši državi, smo ustanovili tudi časopis, ki ga držite v rokah.

Da bi bilo vse to – in še več – mogoče, vas prosimo, predvsem na finančnem področju, za podporo in pomoč. V ta namen smo v časopis priložili tudi položnico za prostovoljne prispevke. V imenu žrtev cerkve in napora za usklajitev dejanskega položaja verskih skupnosti z ustavo prisrčna hvala.

Vabilo k vpisu v Društvo za zaščito ustave in žrtev cerkve

Vabimo vas, da se včlanite v Društvo za zaščito ustave in žrtev cerkve. Društvo z veliko člani lahko organizira še več akcij za zaščito ustave in žrtev cerkve. Pristopno izjavo najdete na http://www.zrtve-cerkve.org/new_page_23.htm. Če želite po elektronski pošti prejemati aktualne informacije o društvu, se prijavite na info@zrtve-cerkve.org.

Impresum:

RAZMISLI
časopis za ljudi, ki iščejo resnico
Letnik: II, številka 4, datum natisa:
avgust 2008

IZDAJA:

Društvo za zaščito ustave in žrtev cerkve
Sejmišče 1, 4000 Kranj
Tel.: 041 214 233
Transakcijski račun: 05100-8011968046
www.zrtve-cerkve.org,
info@zrtve-cerkve.org

PRESEDNICA:

Janja Škrjanc

UREDNIŠTVO:

Odgovorna urednica: Maja Fišer
fiser.maja@gmail.com
Tel.: 040 749 126
<http://razmisli.blog.si/>

UREDNIŠKI ODBOR:

Borislav Kosi, Janja Škrjanc, Greti Čede

Revija je brezplačna!

TISK:

SET d.d.
Vevška cesta 52, 1260 Ljubljana – Polje,
avgust 2008, natisnjeno v 4.000 izvodih

Stališča društva niso nujno identična stališčem avtorjev člankov.

Grozljiva druga plat svetega koledarja

V knjigi *To je krščanstvo*, avtor Rainer Schepper, koledarsko zajema zgodovino cerkve z vidika eklektogene kriminalitete. Ob vsakem datumu navaja konkretne usode ljudi, ki so bili žrtve cerkve.

Knjiga, ki je bila zelo potrebna. Človek se avtorju ne more dovolj zahvaliti spricho vseh teh nepravilnosti, ki jih je tukaj eksemplarično zbral skupaj, povzročitelj pa je krščanstvo kot tako. V mnogih primerih so za propad in žrtve obremenili Kristus, a ne institucije, ki je njegov nauk spreobrnila v nasprotje. Zločinski sistemi nacionalizma in stalinizma so premagani, piše Schepper, nasprotno pa sta cerkev in papež, kljub temu, da sta stoletja dolgo na pošasten način zapovedovala uničevanje nedolžnih ljudi in se nepošteno bogatila ter nikoli popravila krivice, ne glede na pretresljivo kriminalno zgodovino, še vedno moralni instanci.

Vera v pekel zaznamuje še v visoko starost

Avtor opisuje svojo pot, kako je prišel do tega, da je začel zbirati koledar mučeništv, to srhljivo stranpot svetega koledarja katoliške cerkve. Trpljenje živalskega sveta, ki ga noben župnik ne more pojasniti (in komaj kateri želi končati) je dalo impulz za razmislek. Drugi impulz je bila pripoved njegove matere, ki jo je v gimnaziji v Munstru poučeval učitelj z vzdevkom »peklenško strašilo«. Njegova mati je bila skupaj s svojimi sošolkami dolga leta pod stalnimi grožnjami s peklom in srhljivimi predstavami o peklenških mukah, s katerimi jim je grozil in jih strašil, če bodo grešile. Posledica tega je bila, da je še kot 94 letna žena živela v nepopisnem strahu, da bo prišla v pekel. Ta strah pred peklom je spremljal tudi avtorja – dokler se ga ni začel osvobajati.

Spomenik žrtvam cerkve

Schepper je na svoj način postavil spomenik žrtvam cerkve. To je bridka resnica. Med tem, ko je kot njihov zastopnik raziskoval imena žrtve, je zapisal: »To spominsko tablo bom postavil poleg spominskega mesta Yad Vashem v Jeruzalemu, poleg še vedno spornega spomenika holokavstu v Berlinu, poleg dokumenta Arhipelag gulag Aleksandra Solženicina.

Nekaj izvlečkov iz seznama žrtve

7. februar 1942:

Frančiškanski pater Miroslav Filipovič, kaplan v samostanu Petričevac pri Banja Luki, je z oddelkom Paveličevega bataljona vdrl na tri domačije, kjer so živeli Srbi, da bi jih pomorili. Prva žrtev, otrok Djura Glamočanina, je bil zaklan z nožem tega duhovnika. Pri tem je kričal: »Ustaši to počnemo v imenu Boga...« Že ob 4. uri zjutraj drugega dne je pater Filipovič z oddelkom ustašev zavzel rudnik Rakovec in s krampom pobil 37 ortodoksnih delavcev.

8. februar 1652:

Župnik iz Wachterbacha je ukazal pripeljati osiro-

Jugoslovanski zgodovinar M. Bulajić je uredil seznam z imeni 629 katoliških cerkvenih predstavnikov, ki so bili neposredno odgovorni za ustaške poboje. Redovnik Miroslav Filipovič (v sredini) je v poklal več deset ljudi, tudi otrok.

telo hčer Schillinga iz Wittgeborna, ker naj bi bila čarovnica. Deklica je bila stara 11 do 12 let. Utemeljitev župnika: Otrok ni znal moliti...

9. februar 1594:

V Spessartu in Bachgau se je začel pregon čarovnic, ki je trajal do 25. februarja 1614, torej 20 let in je terjal 231 smrtnih žrtve. Procesi so bili v naslednjih mestih: Aschaffenburg, Damm, Grossostheim, Kleinwallstadt in Grosswallstadt.

Za papeža Benedikta XVI. je inkvizicija napredok! Škandal, o katerem se v javnosti ne sme več molčati.

10. februar 1629:

Volilni knez, nadškof Koelna, je na neki obravnavi zahteval, da je zaradi gnusnih pregreh in čarovništva, podobno kot v sosednjih deželah, potrebno tudi v Koelnu vpeljati potrebne ukrepe. Zgled jim je med drugim mesto Wuerzburg, kjer neprekinjeno gorijo grmade. Na ta dan so tam kot 29. obtoženca sežgali na grmadi kanonika dr. Michala Maira iz Stif Hauga.

17. februar 1600:

Giordano Bruno (1548), dominikanec, je bil na Campo dei Fiori v Rimu, ob praznovanju obletnice vladanja papeža Klemna VIII. razgaljen, privezan na steber in javno sežgan na grmadi. Star je bil 52 let, od tega je 8 let preživel v temnicah inkvizicije.

Vir: Mahnmal – Aktuell, 1/2006

Tudi ubijanje ljudi v vojni je protiustavno

Slovenska vojska je v Vipavski dolini na 18 hektarjih zemljišča odprla prvo sodobno strelišče v Sloveniji. Na strelišču, katerega izgradnja je stala okoli 8 milijonov evrov, se lahko vsak dan do 120 vojakov vadi v streljanju in tako izboljšuje stopnjo pripravljenosti in usposobljenosti, je bilo zapisano v časniku Delo (5.6.2008).

Na strelišču se bodo slovenski vojniki učili streljati in s tem ubijati ljudi. To pa je v nasprotju s slovensko ustavo, saj ta določa, da je človekovo življenje nedotakljivo. Navedena ustavna določba je srce ustave, saj varuje človekovo življenje. Gre za človekovo pravico, ki zavezuje državo oz. njene organe, vseh, vedno in do vseh. Namreč, ta določba ne izključuje tistih, ki niso državljani republike Slovenije, razen tega pa te pravice, glede na 16. člen ustave, ni mogoče začasno razveljaviti ali omejiti ne v miru, niti v vojnem ali izrednem stanju. Ta pravica torej velja za državljane Slovenije, talibane, Iračane, za tako imenovane zločince, za ljudi drugih narodnosti, državljanstva, veroizpovedi ali barve kože, ne glede nato, kje se nahajajo (v Sloveniji ali drugod po svetu) in ne glede na to ali je mir, izredno stanje ali vojna. Ta določba tako velja tudi za vojake in za druge ljudi, ki so v vojski oz. v vojni. Tudi njihovo življenje je nedotakljivo, kar konkretno pomeni, da država Slovenija oz. njeni organi niti v vojni ne smejo ubiti ali raniti nobene osebe in to ne glede na to, kakšen status imajo: ali so vojaki nasprotne vojske, civilisti ali kaj drugega.

Če vojaki, kot del slovenske države, niti v vojni ne smejo ubijati ljudi, zakaj se potem vadijo v streljanju oz. ubijanju? Zakaj se je potem investiralo osem milijonov evrov v nekaj, kar je protiustavno? Kaj bi se lahko naredilo pozitivnega za ljudi za osem milijonov? Tako pa se je denar investiral za učenje ubijanja, ki prinaša smrt, revščino, ranjene, brezdomce, trpljenje in drugo uničenje. Ali ne spada Slovenija med civilizirane in kulturne države? Strelišče Mlake je torej tudi zadeva, ki hudo krši ustavno garantirano človekovo dostojanstvo in to ne samo potencialnih žrtve, temveč tudi vseh tistih, ki morajo plačevati za financiranje takšnih »demonških« objektov, so pa proti ubijanju in uničevanju.

Slovenska vlada je investirala osem milijonov za učenje ubijanja, ki prinaša smrt, revščino, ranjene, brezdomce, trpljenje in drugo uničenje.

Papežu »zaigral srček«

»Pokažite mi, kaj je Mohamed prinesel novega, in našli boste samo slabo in nečloveško, kakršen je predpis, naj se vera, ki jo je pridikal, širi z mečem,« je septembra 2006 na predavanju na univerzi v Regensburgu papež Benedikt XVI. citiral več kakor šeststo let staro izjavo bizantinskega cesarja Manuela II. Kljub valu protestov papež izjave ni preklinal ali se opravičil zanjo, obžaloval je samo reakcije na svoj govor.

Papež je s to izjavo zelo užalil muslimane, saj je opredelil muslimansko vero kot vero nasilja. S tem je ponovno pozval vse katolike v borbo proti muslimanom, kajti po katoliškem nauku je potrebno odstraniti vse, kar ni katoliško. Odstraniti je torej potrebno vse muslimane, saj ti nimajo pravice do obstoja in s tem do življenja. »Vsi, ki niso katoliški, so krivoverci in bratje judov,« je izjavil Ambrozij »sveti«.

Papeževe besede so padle na plodna tla. Če je papež videl spletni film Fitna (spor nizozemskega desničarskega poslanca Geerta Wildersa, mu je verjetno »zaigral srček«. Wilders, vzgojen v katoliški veri, je namreč v filmu kombiniral posnetke terorističnih napadov na ZDA 11. septembra 2001 in drugih bombnih napadov in citate iz korana. S tem je Wilders sveto knjigo muslimanov obtožil, da zbujajo nasilje. V filmu je prikazal tudi karikaturu preroka Mohameda z bombo pod turbanom, ki je z objavo v danskih medijih sprožila val protestov v muslimanskem svetu. Wilders je tako udejanil

papeževe besede, da je islam nasilna religija. Zato papežu verjetno še sedaj »igra srček«.

Vprašanje pa je, ali bi papežu še naprej igral srček, če bi naredili film, ki prikazuje nasilje, ki izhaja iz biblije. Kajti biblija, predvsem stara zaveza, je podlaga za stotine milijonov žrtve, ki jih je cerkev neposredno ali posredno pobila v svoji zgodovini. Samo spomnimo se inkvizicije, križarskih vojn, pomora judov, osvajanja Amerike, trgovanja s sužnji, preganjanja čarovnic, pomora pravoslavnih Srbov med II. svetovno vojno na Hrvaškem, genocida v Ruandi ... Primerjava med biblijo in koranom v tem smislu verjetno sploh ni mogoča. Nenazadnje ima tudi pomor živali, te pa so številčno največje žrtve cerkve, v zahodnem svetu svoj duhovni temelj v bibliji. Cerkev še vedno podpira klavnice, kjer letno pomorijo okoli 45 milijard živali za človekovo prehrano, pa čeprav je znanstveno dokazano, da je meso za človeka škodljivo. S tem seveda podpira tudi živinorejo, dejavnost, ki je dokazano največja grožnja okolju in klimi.

Ljudje, varujte se cerkve

»Cerkev je najbolj koruptivna institucija, kar si jih lahko mislite«, je dejal Nietzsche. Pa tudi od cerkve same se sliši nekaj podobnega: Mi resnično gorimo od sle po denarju. Medtem ko rohnimo proti denarju, si svoje vrče polnimo z zlatom in nikoli nam ni dovolj. - (Hieronim, škof in cerkveni oče)

Navezadnje, kako je cerkev sploh prišla do svojega bogastva, zlata, delnic, zamejskih posestev in nepremičnin? Pogled v zgodovinske knjige odkrije naslednje: roparski umori, ponarejanje listin, suženjstvo, prodaja naslovov, pridobivanje dediščine na nepošten način, z inkvizicijo, s prostitucijo, z razlašanjem in s prodajo uradnih funkcij. Vir dohodka je tudi cerkveni davek in milijardne subvencije države. V Nemčiji država financira cerkev s približno 25 milijardami evrov letno. To je videti takole: Država plačuje prejemke škofov - (ca 8000 evrov na mesec), kardinalov (ca 10000 evrov), kanonikov in cerkvenih svetnikov, vikarjev stolnic in mašnikov, vojaških župnikov in škofov. Plačuje popravila cerkvenih stavb, izobraževanje župnikov in teologov ter celo pouk verouka. Celo kadilo, vino za maševanje in mašniška oblačila pri dušni oskrbi v vojski plačuje država.

25 milijard evrov cerkvenega premoženja!

Kljub tako visoki vsoti cerkev pusti, da ji država 100% plačuje za njene lastne zavode, kot so bolnice ali domovi za ostarele. To je ca 10 mi-

lijard letno. Nejasne so tudi terjatve, ki izhajajo še iz časa Napoleona. Državo zavezujejo h gigantskim izplačilom cerkvi... in če človek k temu prišteje še oprostitev plačila davka... Cerkev ne plačuje niti prometnega davka, davka od kapitalskih donosov, davka na obresti itd. Tako država, in s tem vsak davkoplačevalec, letno še posebej plačuje 14,5 milijard evrov. Čedna vsota!

Zaradi cerkvenega davka kot upokojenec ne boš imel kaj dati v usta

Misliš, da je to pravično? Boš res pustil, da ti neskončno bogata cerkev v obliki cerkvenega davka izpuli še zadnji cent? Preprost izračun: Zaposleni davkoplačevalec plača letno povprečno 600 evrov cerkvenega davka. Pri 40-letni delovni dobi je to skupaj 24.000 evrov. Če bi ta denar že od začetka nalagal v sklad, ki prinaša obresti - recimo v dodatno pokojninsko zavarovanje - bi ob upokojitvi skupna vsota znašala od 100.000 do 150.000 evrov. Mesečno bi to znašalo ca 600 evrov dodatne pokojnine, kar bi pokrilo razliko, ki jo prinaša zakon o zmanjševanju pokojnin. Torej: namesto cerkvenega davka si denar naložimo za pokojnino. Cerkev je dovolj bogata! Najbolj smiselna preskrba za starost: izstop iz cerkve sedaj! (vsebinski članek velja za države, kjer člani cerkve plačujejo cerkveni davek).

Vir: Der geistige Revolutionar Christus

Jasna ločenost države in cerkve na Češkem

Češki parlament je sprejel nov cerkveni zakon, po katerem se vse cerkvene skupnosti – in sicer vse enako - obravnavajo kot društva. Češka vlada je tudi zavrnila sklenitev posebnega sporazuma z rimskokatoliško cerkvijo, saj nočejo privilegirati nobene cerkvene skupnosti. Temu primerna je tudi užaljenost rimskokatoliške cerkve. »To je kakor v času komunizma,« je njihov nemočen komentar. V tem smislu naj bi češki cerkveni dostojanstveniki poslušali tudi papeža, ki je ob avdienci za češke škofofe izjavil, da je za jasno ločenost države od cerkve. (Katol. Sontagszeitung Berlin, 27.11.2005) Papež je celo izjavil, da cerkev zase »ne zahteva nobenih privilegijev« niti v Italiji niti v drugih državah sveta.

(Nemški bralci si presenečeno manejo oči. Je ravno nemški papež pozabil, da so cerkve, še posebej v Nemčiji, enormno privilegirane? Državni odtegljaji za cerkveni davek, oprostitev plačevanja raznih da-

vščin, državne subvencije gredo v milijardne zneske.)

Hudo pa bo, če bo država takšne nedeljske govore vzela dobesedno, potem bo hudič vzel šalo – kot na Češkem. Drugače kot v času reformatorja Jana Husa (1415 leta zažgan v Konstanci.), ker Vatikan ne more več pošiljati čet nad heretike. Takrat so huziti papeževe križarje trikrat poslali v beg. Pozabili pa tudi niso, kako krvavo se je Vatikan maščeval, ko je bila uporniška Praga v tridesetletni vojni premagana in je bilo 29 čeških plemičev javno obglavljenih.

Torej so še narodi, ki nimajo samo dobrega zgodovinskega spomina, ampak znajo iz tega potegniti tudi konsekvence.

Vir: Mahnmal – Aktuell, 1/2006